

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2023, sp. zn. 23 Cdo 2856/2022, ECLI:CZ:NS:2023:23.CDO.2856.2022.1

Číslo: 37/2024

Právní věta:

Omyl jednajícího v projevu jeho vůle nevyvolává následky podle § 583 a násl. o. z., byla-li nebo musela-li být adresátovi právního jednání známa skutečná vůle jednajícího. Při výkladu takového právního jednání je nutno upřednostnit podle § 556 odst. 1 věty první o. z. skutečnou vůli jednajícího před jejím vnějším projevem, včetně objektivního významu užitých slov.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.08.2023

Spisová značka: 23 Cdo 2856/2022

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Neplatnost právního jednání (o. z.), Omyl, Poctivost (o. z.), Výklad právních jednání (o. z.) [Právní jednání (o. z.)]

Předpisy: § 555 o. z.

§ 556 o. z.

§ 583 o. z.

§ 584 odst. 2 o. z.

§ 6 odst. 2 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2022, sp. zn. 28 Co 249/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se v řízení proti žalované domáhala určení vlastnického práva k pozemku parc. č. 1 v obci a k. ú. B. (dále také „sporný pozemek“). Tvrdila, že nebylo její vůlí převést sporný pozemek při prodeji pozemku parc. č. st. 2, jehož součástí je rodinný dům č. p. 3, a pozemků parc. č. st. 4, jehož součástí je stavba bez č. p. nebo č. e., parc. č. 5 a parc. č. 6, vše v obci a k. ú. B., na žalovanou. Sporný pozemek byl původně k prodeji rovněž nabízen, ale žalobkyně a žalovaná se na jeho prodeji

nedohodly, což se odrazilo i na výši kupní ceny. Pouze chybou při přepisu údajů došlo k zahrnutí sporného pozemku do předmětu koupě v písemné kupní smlouvě ze dne 30. 10. 2015. Sporný pozemek však nebyl ani po podpisu kupní smlouvy žalované předán, což vyplývá i z předávacího protokolu ze dne 1. 11. 2015. Skutečnost, že sporný pozemek neměla žalobkyně v úmyslu převést kupní smlouvou na žalovanou, byla žalované známa.

2. Okresní soud v Kladně jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 1. 6. 2021, č. j. 18 C 1/2017-338, určil, že žalobkyně je vlastníkem sporného pozemku (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastnicemi (výrok II) a o náhradě nákladů státu (výrok III).

3. K odvolání žalované Krajský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku II co do výše povinnosti žalované k náhradě nákladů řízení žalobkyni a ve výroku III tak, že se o náhradě nákladů řízení státu nerozhoduje; ve výroku I odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I napadeného rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II napadeného rozsudku odvolacího soudu).

4. Odvolací soud poté, co doplnil dokazování, vyšel ze skutkových zjištění, podle kterých se žalobkyně jako prodávající a žalovaná jako kupující před tím, než uzavřely písemnou kupní smlouvu, ústně i prostřednictvím e-mailové komunikace dohodly na tom, že předmětem koupě bude pozemek parc. č. st. 2, jehož součástí je dům č. p. 3, a pozemky parc. č. st. 4, jehož součástí je stavba bez č. p. nebo č. e., parc. č. 5 a parc. č. 6, vše v obci a v k. ú. B. (dále jen „sousední nemovitosti“) za kupní cenu ve výši 3 500 000 Kč. Při vyhotovení písemného znění kupní smlouvy bratrem žalobkyně, O. S., byl však chybně v rámci výčtu převáděných nemovitostí uveden také sporný pozemek, o jehož prodeji účastnice původně rovněž jednaly, nakonec se však dohodly na tom, že nebude předmětem koupě a na jeho případném prodeji se strany dohodnou v budoucnu. Ačkoliv si žalovaná byla před podpisem písemné kupní smlouvy vědoma skutečnosti, že žalobkyně nemá v úmyslu pozemek parc. č. 1 v obci a k. ú. B. převést na žalovanou, žalobkyni na ni neupozornila. V tomto znění tak byla smlouva dne 30. 10. 2015 účastnicemi podepsána a na jejím základě bylo do katastru nemovitostí vloženo vlastnické právo žalované ke všem ve smlouvě uvedeným nemovitým věcem, včetně sporného pozemku.

5. Po právní stránce odvolací soud uzavřel, že mezi účastnicemi došlo k uzavření kupní smlouvy, která je však v části týkající se převodu sporného pozemku podle § 584 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen „o. z.“, neplatná, neboť žalovaná využila omylu žalobkyně při přípravě písemné kupní smlouvy a ačkoli o tomto omylu již před samotným podpisem této smlouvy věděla, využila jej a žalobkyni na něj neupozornila, byť pro ni taková povinnost vyplývala z principu poctivosti upraveného v § 6 o. z. V dané věci bylo podle odvolacího soudu možné na žalované spravedlivě požadovat, aby žalobkyni na její omyl upozornila, a to s ohledem na zjištěné okolnosti jednání o obsahu smlouvy. Jednání žalované je tak podle odvolacího soudu nutné kvalifikovat jako nepoctivé jednání, a důsledky omylu žalobkyně posoudit podle § 584 odst. 2 o. z. Odvolací soud k tomu dále doplnil, že i když žalobkyně projevila svou vůli v návrhu kupní smlouvy nesprávně, byl skutečný úmysl žalobkyně žalované znám, a kupní smlouva má proto jen takové následky, které odpovídají úmyslu žalobkyně. Odvolací soud na tomto základě rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I o věci samé jako věcně správný potvrdil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Rozsudek odvolacího soudu (výslovně v celém jeho rozsahu) napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že odvolací soud nesprávně a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu posoudil otázku právní relevance omylu žalobkyně. Žalovaná zejména namítala, že odvolací soud nijak nezkoumal a nezohlednil, zda byl omyl žalobkyně omluvitelný. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil tak, že se žaloba na určení vlastnického

práva žalobkyně ke spornému pozemku zamítá, a uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované náklady řízení před soudy všech stupňů, případně aby je zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Spolu s dovoláním žalovaná podala také návrh na odklad právní moci napadeného rozhodnutí, který odůvodnila svými obavami před nemožností znovu nabýt sporný pozemek v případě, kdyby Nejvyšší soud shledal její dovolání důvodným.

7. O návrhu žalované na odklad právní moci napadeného rozhodnutí rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 1. 11. 2022, č. j. [23 Cdo 2856/2022-463](#), tak, že tento návrh zamítl.

8. Žalobkyně ve vyjádření k dovolání uvedla, že žalovanou vymezená právní otázka je pro dané rozhodnutí nevýznamná, a nemůže tak zakládat přípustnost dovolání. Nadto s odkazem na odbornou literaturu vyjádřila přesvědčení, že v případě omylu vyvolaného lstí, by se hledisko omluvitelnosti omylu jednajícího nemělo uplatňovat. Na tomto základě pak ve vyjádření navrhla, aby dovolací soud dovolání žalované odmítl, případně zamítl a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (viz čl. II a XII zákona č. 286/2021 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

10. Dovolání bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a osobou k tomu oprávněnou (§ 241 odst. 1 o. s. ř.). Dovolací soud rovněž shledal, že dovolání obsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř.

11. Dovolací soud se dále zabýval přípustností dovolání.

12. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

14. Dovolání je přípustné pro posouzení otázky právní relevance omylu jednajícího při vymezení předmětu kupní smlouvy, neboť jde o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu v poměrech právní úpravy účinné ode dne 1. 1. 2014 nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Dovolání je důvodné.

Rozhodná právní úprava

16. Podle § 555 odst. 1 o. z. se právní jednání posuzuje podle svého obsahu.

17. Podle § 556 o. z. co je vyjádřeno slovy nebo jinak, vyloží se podle úmyslu jednajícího, byl-li takový úmysl druhé straně znám, anebo musela-li o něm vědět. Nelze-li zjistit úmysl jednajícího, přisuzuje se

projevu vůle význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (odstavec první). Při výkladu projevu vůle se přihlédne k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají (odstavec druhý).

18. Podle § 583 o. z. jednal-li někdo v omylu o rozhodující okolnosti a byl-li v omyl uveden druhou stranou, je právní jednání neplatné.

19. Podle § 584 odst. 2 o. z. bylo-li právně jednáno v omylu vyvolaném lstí, je právní jednání neplatné, třebaže se omyl týkal jen vedlejší okolnosti.

Vztah právní úpravy omylu a výkladu právního jednání

20. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. [23 Cdo 2042/2020](#), uveřejněném pod číslem 98/2022 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vyložil, že omyl lze považovat za vadu právního jednání (resp. vadu vůle či jejího projevu) založenou na nesprávné představě jednajícího o určité skutečnosti týkající se jeho právního jednání, přitom může být spojen s vůlí jednajícího i s jeho projevem [v literatuře srov. například Handlar, J. in Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654), 1. vydání, 2014, s. 2101-2111].

21. Právní doktrína rozeznává celou řadu druhů omylů (v podrobnostech srov. například Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419-654. Praha: Leges, 2014, s. 755-762). Omyl se může týkat jakékoli skutečnosti významné pro provedení právního jednání, zejména jeho právního důvodu (*error in negotio*), osoby, vůči níž jednající projevuje svou vůli (*error in persona*), či předmětu právního jednání, kdy dochází buď k záměně totožnosti předmětu (*error in corpore*), nebo jeho vlastností (*error in qualitate*) [srov. Handlar, J. in: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654), 2. vydání, 2022, s. 1869-1877, § 583, marg. č. 2].

22. Omyl je třeba odlišovat od případů *falsae demonstratio*, tj. případů, kdy jedna strana omylem učiní projev, který má objektivně jiný význam, než který mu sama přisuzovala. Pokud adresát tohoto jednání jednal v důvěře v takto projevený objektivní význam právního jednání, je právně relevantní právě tento objektivní význam a jednající strana se nacházela v omylu. Pokud však adresát znal skutečnou vůli adresáta, je relevantní zásadně tato skutečná vůle a objektivně projevené je pouhá *falsa demonstratio*; v takovém případě nejde vůbec o případ omylu (srov. Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář, Svazek III, § 419-654. Praha: Leges, 2014, s. 755).

23. K témuž závěru dospěla již předválečná odborná literatura, podle níž „[k] omylu jest přihlížeti teprve tam, kde vzniká skutečný rozpor mezi vůlí a jejím projevem. Jest tudíž nutno, každé prohlášení vůle nejprve vyložiti, neboť pravá vůle může se uplatniti, třeba by dala zjistiti se teprve opravným výkladem nesprávného prohlášení. ... Proto platí také při právních jednáních mezi živými to, co skutečně bylo chtěno, nikoli, co mylně prohlášeno, rozuměla-li druhá strana prohlášení tak, jak bylo míněno, anebo když strany totéž chtěly a obě svou vůli mylně vyjádřily“ [viz Mayr, R. Soustava občanského práva. Kniha prvá: nauky obecné. Brno: Barvič & Novotný, 1922, s. 155, který na podporu tohoto závěru odkazuje (v pozn. č. 1) na rozhodnutí býv. rakouského Nejvyššího soudního dvora ze dne 15. 2. 1899, č. 1237, uveřejněné ve Sbírce civilněprávních rozhodnutí c. a k. Nejvyššího soudního dvora, nová řada, svazek 36, pod č. 513].

24. Současná domácí odborná literatura k tomu doplňuje, že „[u] adresovaného jednání může dojít k tomu, že adresát zná skutečnou vůli auktora (jednajícího), byť je objektivní význam jeho projevu od této vůle odlišný. Jde o situaci, kdy auktor učiní projev, jehož objektivní význam neodpovídá tomu, co chtěl vyjádřit, adresát přesto ví, co chtěl auktor vyjádřit. V této situaci není dotčena dobrá víra adresáta, která by vyžadovala právní ochranu. Proto i v tomto případě je určující skutečná vůle

učiněná ve srozumění s adresátem a nikoli objektivní význam projevu (viz Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář, Svazek III, § 419-654. Praha: Leges, 2014, s. 478).

25. Rovněž v německé vědě soukromého práva se prosadilo mínění, že v případech tzv. *falsae demonstratio* se nechrání důvěra adresáta v objektivní smysl právního jednání, nýbrž je chráněn zájem stran na tom, aby nastoupil jimi zamýšlený právní následek [srov. Vogenauer, S. in Schmoeckel, M. (ed.) Historisch-kritischer Kommentar zum BGB, Band I, Allgemeiner Teil, §§ 1-240, Tübingen: J.C.B. Mohr (Paul Siebeck), 2003, §§ 133, 157, marg. č. 88]. Obdobný přístup se v současnosti uplatňuje i v rakouském soukromém právu (srov. k tomu Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek III. § 419-654. Praha: Leges, 2014, s. 479, marg. č. 88).

26. Výše uvedeným závěrům odpovídá i judikatura Ústavního soudu, který již za platnosti občanského zákoníku z roku 1964 opakovaně vyslovil, že doslovný výklad textu smlouvy může, ale nemusí být v souladu s vůlí jednajících stran. Směřuje-li vůle smluvních stran k jinému významu a podaří-li se vůli účastníků procesem hodnocení skutkových a právních otázek ozřejmit, má shodná vůle účastníků smlouvy přednost před doslovným významem textu jimi formulované smlouvy (srov. již nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. [I. ÚS 625/03](#), uveřejněný pod číslem 84/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, k jehož závěrům se Ústavní soud přihlásil rovněž v poměrech nové soukromoprávní úpravy např. v nálezu ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. [I. ÚS 2337/21](#)). Tyto závěry přejal ve své judikatuře rovněž Nejvyšší soud (srov. již rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 11. 2013, sp. zn. [32 Cdo 1893/2011](#)).

27. Interpretaci výkladových pravidel obsažených v § 555 a násl. o. z. poskytl dovolací soud např. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. [29 Cdo 61/2017](#), uveřejněném pod číslem 4/2019 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ve kterém uvedl, že ustanovení § 555 odst. 1 o. z. formuluje východisko výkladu jakéhokoliv právního jednání; podstatný je jeho obsah, nikoliv např. jeho označení či pojmenování. Skutečnost, že osoba činící právní jednání jej nesprávně (např. v důsledku svého mylného právního názoru) označí, nemá při výkladu právního jednání zásadně žádný význam (srov. důvodovou zprávu a v právní teorii např. Melzer, F. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek III. § 419-654. Praha: Leges, 2014, s. 578).

28. Základní (prvotní) pravidlo výkladu adresovaných právních jednání formuluje ustanovení § 556 odst. 1 věty první o. z. Soud nejprve zkoumá (zjišťuje), jaká byla skutečná vůle (úmysl) jednajícího, a to při zohlednění všech v úvahu přicházejících (zjištěných) okolností. Skutečnou vůli (úmysl) jednajícího je přitom třeba posuzovat k okamžiku, kdy projev vůle učinil (kdy se stal perfektním) [srov. Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. a kol., op. cit. výše, s. 594-595, nebo Handlar, J. in Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1989]. Ochrana dobré víry adresáta právního jednání pak vyžaduje (a § 556 odst. 1 věta první o. z. tak normuje výslovně), aby soud právní jednání vyložil jen podle takového úmyslu jednajícího, který byl anebo musel být adresátovi znám. Při zjišťování úmyslu jednajícího tudíž soud přihlíží toliko k těm okolnostem, které mohl vnímat i adresát právního jednání. Jinými slovy, pro výklad právního jednání je určující skutečná vůle (úmysl) jednajícího (která byla anebo musela být známa adresátovi), již je třeba upřednostnit před jejím vnějším projevem (např. objektivním významem užitých slov). Teprve tehdy, nelze-li zjistit skutečnou vůli (úmysl) jednajícího, postupuje soud podle pravidla vyjádřeného v § 556 odst. 1 větě druhé o. z. Ustanovení § 556 odst. 2 o. z. pak uvádí demonstrativní výčet okolností, k nimž soud při výkladu právního jednání přihlíží. Řečené platí jak pro vícestranná, tak i pro jednostranná adresovaná právní jednání (shodně rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2018, sp. zn. [29 Cdo 2706/2016](#), či ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. [23 Cdo 2486/2020](#)).

29. Jak vyplývá ze shora citované judikatury k platné právní úpravě, výkladu podle § 555 a násl. o. z. podléhá jakékoliv právní jednání, tedy i takové, jehož význam se objektivně jeví jako jasný či

nepochybný. Výkladové pravidlo obsažené v § 556 odst. 1 věta první o. z. s sebou však nese následek, že konstitutivním prvkem právního jednání, popř. smlouvy, je skutečná vůle jednajícího, byla-li druhé straně známa, anebo musela-li o ní vědět, naproti tomu její nesprávné vyjádření, byť by objektivně nevzbuzovalo pochybnosti, je v takovém případě pouhé *falsa demonstratio*, které zůstává bez právního významu (srov. Melzer, F. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek III. § 419-654. Praha: Leges, 2014, s. 479).

30. Z výše uvedeného se podává, že o omylu a jeho právní relevanci lze uvažovat pouze za předpokladu, že skutečnou vůli jednajícího (jednajících), jež byla nebo musela být adresátovi (adresátům) známa, se nepodaří výkladem právního jednání při zohlednění všech v úvahu přicházejících (zjištěných) okolností zjistit. Pokud tedy adresátovi právního jednání – s přihlédnutím k předcházejícímu i následnému jednání stran – byl či musel být známý skutečný úmysl (skutečná vůle) jednajícího, při výkladu předmětného právního jednání je nutno tento úmysl upřednostnit před jeho vnějším projevem, např. objektivním významem užitých slov (srov. § 556 odst. 1 věta první o. z.).

Posouzení v poměrech projednávané věci

31. V projednávané věci odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění, podle nichž žalobkyně zaslala žalované (a ta následně podepsala) písemný návrh kupní smlouvy, v němž byl do předmětu koupě chybně (chybou bratra žalobkyně) zahrnut také sporný pozemek parc. č. 1 v obci a k. ú. B., o němž se účastnice dohodly, že nebude předmětem koupě. Uvedený skutkový stav soud posoudil po právní stránce tak, že žalovaná nepoctivě (lživě) využila omylu žalobkyně, ačkoliv o něm věděla a bylo po ní možno spravedlivě požadovat, aby žalobkyni na její omyl upozornila, a proto kupní smlouva byla v daném rozsahu podle § 584 odst. 2 o. z. neplatná.

32. K uvedenému posouzení dospěl odvolací soud přes skutečnost, že při výkladu předmětné kupní smlouvy provedeném v souladu s § 555 a násl. o. z. zjistil, že se účastnice dohodly, že parc. č. 1 v obci a k. ú. B. nebude předmětem koupě a žalované byla známa skutečná vůle žalobkyně, jež neměla v úmyslu tento pozemek na žalovanou převést, byť do návrhu kupní smlouvy byl tento pozemek chybně zahrnut. Odvolací soud se za uvedené situace zabýval aplikací ustanovení § 584 odst. 2 o. z. na takto zjištěný skutkový stav nadbytečně, neboť již na základě provedeného výkladu předmětné kupní smlouvy bylo možno dospět závěru, že se pozemek parc. č. 1 v obci a k. ú. B. vůbec nestal předmětem koupě, jestliže skutečná vůle smluvních stran k jeho převodu na žalovanou nesměřovala. Vyjádřeno jinak, aplikace ustanovení § 584 odst. 2 o. z. by mohla přicházet v úvahu až v případě, že se rozpor mezi vůlí jednajícího a jejím projevem nepodaří překlenout výkladem dotčeného právního jednání, což však není případ projednávané věci.

33. Uvedené úvahy jsou tak podkladem pro závěr, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu je ve výsledku (být z částečně odlišných důvodů) věcně správné.

34. Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. dále zkoumal, zda řízení nebylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., respektive jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a shledal, že řízení před soudy obou stupňů takovými vadami řízení zatíženo nebylo.

35. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovoluje Nejvyššímu soudu změnit rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže rozhodl nesprávně a dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, je odtud zřejmé, že Nejvyšší soud je může i „potvrdit“ (zamítnout dovolání), je-li ve výsledku správné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.] (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. [29 ICdo 127/2020](#), nebo ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. [29 ICdo 76/2015](#)).